

[Pilgaard Andersen]

er simpelt hen blevet for store, og derved har der været et resourcespild. Det var det, jeg sagde. Jeg har ikke sagt, at socialdemokratiet var imod de små sygehuse, under ingen omstændigheder.

Når jeg nævner resourcespild, så er det, fordi vi godt ved, at oprettelsen af de store sygehuse, Herlev sygehus og Hvidovre sygehus, medfører, at det går ud over de små sygehuse, så de kan blive overflødige. Det er det, fremskridtspartiet er imod. Vi går ind for de små sygehuse, de er bevaringsværdige, og de er også gode.

Dræbye (RV):

Jeg skal først til hr. Hagen Hagensens bemærkninger om det formelle knytte det spørgsmål, om det er forslagsstillernes opfattelse, og her tænker jeg specielt på venstre og de konservative og fremskridtspartiet, at beslutningsforslaget skal forstås sådan, at ministeren om nødvendigt – og det er jo fremgået af ministerens bemærkninger i dag, at det vil være nødvendigt – skal fremsætte lovforslag, som giver mulighed for at pålægge sygehuskommuner pligt til at betale for enkelte hospitaler. Er det de tre partiers opfattelse, at det er det, der er indholdet af forslaget, så synes jeg, det var rimeligt at få det frem her. Det kan være af væsentlig betydning for behandlingen i udvalget.

Jeg skal dernæst til hr. Arne Melchior, som mente, at det var godt og sundt for den igangværende planlægning, at vi fik opbakning af ministeren, og til hr. Flygaard, som ikke forstod, hvorfor vi ikke umiddelbart kunne tiltræde forslaget, sige, at det kan man få et umiddelbart svar på ved at læse i Berlingske Tidende for den 10. november 1980, hvor formanden for sygehusplanlægningsudvalget i hovedstadsrådet, venstremanden hr. Bent Pedersen, skriver:

»Såfremt folketinget vedtager, at Diakonissestiftelsen og eventuelt andre mindre hospitaler skal opretholdes aldeles uændret i fremtiden, må det samme folketing også være indforstået med, at hele grundlaget for sygehusplanlægningen i hovedstadsområdet – områdets forpligtelse til at anvende ca. 1.400 senge på statens hospitaler – tages op til fornyet vurdering og ændring.«

Med andre ord: hele grundlaget for sygehusplanlægningen er borte, hvis folketinget

vedtager et beslutningsforslag af det indhold, som indgår i forslaget. Jeg skal lige sige til hr. Hagen Hagensen, at der står jo ikke i forslaget, at det bevarer dem som almene hospitaler. Der står eksakt i forslaget: »med de bestående specialer«. Det er også det, hr. Bent Pedersen refererer til.

Jeg skal sige til fru Birthe Nielsen, at det radikale venstre går imod nedlæggelse af Diakonissestiftelsen i øjeblikket dér, hvor det er relevant, nemlig i sygehuskommunerne og i hovedstadsrådet.

Det, der er problemet med forslaget, er, at det for en stor del er overflødigt. Det ville have klædt hr. Svend Erik Hovmand at konstatere, at der til nedlæggelse ikke er flertal – der er enstemmighed i folketinget i forhold til forslaget – men at det samtidig for de delvis vedkommende, der ikke er overflødige, er skadeligt.

Arne Melchior (CD):

Hr. Egon Jensen, hvis politiske og faglige ekspertise jeg sætter stor pris på, lagde mig fejlagtigt i munden, at jeg skulle have sagt, at folketinget er et administrativt organ. Det sagde jeg ikke. Men jeg sagde, at folketinget foruden den lovgivende magt også besidder en kontrollerende myndighed, og at denne kontrol griber ind i ministrenes administration. Til støtte for denne påstand anførte jeg en bevisførelse – for det er der faktisk tale om – af lektor Erik Damgaard i en bog, som vi for nylig har fået lejlighed til at se. Jeg tror, at hr. Egon Jensen vil indse, at sådan forholder det sig faktisk.

Han spørger, hvor langt man vil gå med hensyn til at fremsætte forslag om ting, der er henlagt til andre organer. Det er nok ikke utænkeligt, at man vil gå lidt længere i fremtiden, end man har gjort før. Det er da muligt – som også justitsministeren har været inde på – at der er visse ting, der skal reguleres. CD har gentagne gange givet udtryk for, både på hospitalsplanlægningens område og på skoleplanlægningens område, at der nok er brug for en anden fremgangsmåde, nemlig en mere overordnet planlægning, og at mindre beslutninger henlægges til lokale myndigheder, men det er en meget stor og principiel diskussion.

Et af mine ældste børn, som på fortrinlig måde blev bragt til verden på Diakonissestift-